

DISPUTATIONES JURIDICAS
AD

G. A. STRUVII

JURISPRVD.

ROM. GERM. FOR.

IN AUDITORIO JURIDICO
PVBLCIE HABENDAS

INDICAT
EAQVE OCCASIONE
DE

CHARACTERE INDELEBILI

ET
DOCTRINA, DE EFFICACI HOMINIS
IMPII MINISTERIO, PERPERAM
EX ILLO DEDVCTA

DISSERIT
JO. FRIDER. WERNHER.
JVR. VTR. DOCTOR.

VITEMBERGAE,
LITERIS VIDVAE GERDESIAE.

Licet, Jus nostrum Canonicum alicubi erroribus, superstitionibus, aliisque Papatui domesticis fermentis, uarie corruptum esse, negari haud possit; facile tamen ex his omnibus eluctari possumus, si attenderimus diuersos, ex quibus illud deriuatur, fontes. Quaedam enim ex sacris literis, multa ex Patribus, nonnulla ex Jure Ciuili, alia ex Pontificum Decretis, depromta sunt. Cuius ergo auctoritatis singuli sunt fontes, eadem etiam riuulis, sententiis, inquam, ex fontibus illis defuntis, si caetera rite se habeant, tribuenda uenit. Hinc facile constabit, conclusionibus ex sacris literis recte deductis, nec forte, quod aliquando contingit, male applicatis, plenam deberi fidem. Patres, quatenus cum his consentiunt, sunt audiendi. Nec Jus Ciuile in Jure Canonico allegatum, in casibus legalibus, negligendum. Pontifices uero quæ constituerunt, respiciunt aut fidei dogmata, aut decisiones forenses. Quoad has, Jus Pontificium inter Protestantes, iis potissimum casibus, receptum in dubio censetur, quibus agitur de iuramentis, matrimoniis, usuraria prauitate, it. in casu *C. ult. X. d. praescript.* nec non processualibus, scil. quoad modum procedendi, modo libellum & sententiam excipias, & tandem in subsidium, si Jura Prouincialia

cialia & ciuilia deficiant. Ubi uero de dogmatibus fidei, a Pontificibus determinatis, quæstio mouetur, imprimis priora & puriora a posterioribus, Scholasticorum inanibus figmentis uarie inebriatis, sæculis, sollicite sunt distinguenda. Quo propius enim quisque Auctor ab Apostolorum ætate abest, eo ueriores et integriore doctrina imbutus fuisse, extra dubium censendus est; Et hinc male egerit, qui ex posteriorum temporum commentis primæuæ Ecclesiæ Scriptorum doctrinas deduxerit. Quæ omnia necessario quamuis supponenda, Exc. DN. BOEHMER VM, Virum cæteroquin eruditissimum, non semper obseruare, haud immerito miror. Atque colligi id, meo quidem iudicio, poterit ex iis, quæ occasione *characteris indelebilis* adducit in SCHILT. *illustr. L. I. Tit. XV. p. 165.* ubi præc. pag. huius *characteris* reliquias in Ecclesiis Protestantium etiamnum haberi, conquestus, l. c. n. 6. addit: *Inno inde fuit doctrina de efficacia ministerii impii pastoris c. 98. in f. C. I. Q. I. quod Spiritus S. æque adsit ministerio impii hominis, quam pii, c. 98. c. 58. C. I. Q. I. et quod consequenter æque efficaciter verbum DEI prædicare possit.* Paucis, quæ de *charactere* a Pontificiis traduntur, ante omnia hic excutienda sunt. Tria nimirum a Catholicis, quos uocant, creduntur Sacramenta: *Ordinatio, Baptismus, & Confirmatio*, per quæ qualitatem aliquam indelebilem, *characterem* ipsis dictam, eadem suscipientibus imprimi, autumant. *c. 3. vers. item quær. X. d. Baptism.* In quo uero *character* iste consistat, & quomodo in ipsis rerum argumentis, diuersisque obuenientibus casibus, de eodem statuendum sit, nemo illorum satis explicate tradit. Videamus quædam huc pertinentia. BARBOSA vocat *spiritualem animæ qualitatem*. FAGNANVS figuram intellectualem & indelebilem animæ infixam, per quam sic insignitus a

non

non insignio in die iudicii discernetur. ENGELIVS vero signum spirituale anime impressum, quo suscipiens Christo Duci, Principi, summoque sacerdoti unitur, & in illius servum &c. consignatur. De singulis autem hisce suum iudicium exhibet EXC. DN. BOEHMER. *Jur. Eccl. L. I. Tit. XVI. §. IV. p. 502. seq.* THOMAS nominat spirituale quoddam signum indelebiter anime impressum. BELLARMINVS contra clarius rem explicare annititur, tres diversos ponendo effectus, scilicet, 1. aptum facere saepius jam commemoratum Characterem ad cultum div. 2. configurare Christo. 3. distinguere ab aliis. Quid rursus de his, & in genere de toto hoc commento, sentiendum, solide docet B. KROMAYER *Theol. Pos. Pol. P. II. L. XV. Aph. XVI. p. m. 320. in pr. edit. p. 426.* Aliam definitionem ex prioribus, aliisque hinc inde apud Pontificios occurrentibus, extractam exhibet, et, quæ risu excipiat, dignam recte habet, DN. D. PFAFF. CANC. TVB. *Tr. Von dem Ursprung des Kirchen-Rechts p. 67. verb: Der unauslöschliche Character ist eine absolute / disponirende / configurirende (nehmlich mit Christo, jedoch nicht mit ihm, weder aus / noch inwendig / vereinigende) unterscheidende / und in der Seelen allein befindl. unauslöschl. Beschaffenheit. Vides, omnia esse incerta, dubia & perplexa; jurare sane ausim, nec ipsos Pontificios nosse, quid uelint, sed multa dicere, ne nihil dixisse, aut Chimæram defendisse, uideantur. Quid multis? Ipsi etiam, inprimis GABR. BIEL, fatentur, nullam esse rationem, cur characterem aliquem statuamus, Et ALTENSTAIG. auctoritates scripturæ, & sanctorum Patrum originalia, inponendo tali caractere deficere, non male iudicat. Vid. ZIEGL. *Annot. ad Lancell. p. 304.* Hunc itaque Characterem omnes nostrates Theologi & JCI pro inani figmento, atque, uti B. ZIEGL. l. c. loquitur, partu cerebri febricitantis prodigioso,*

digito, habent, eumque B. KROMAYER l. c. ideo indelebilem censet, quoniam nullibi sit scriptus. B. CHEMNITIVS uero fol. 222. eundem per τὸ χρίσματος, cujus Apoc. XIII. 16. & XIV. 11. alibique, crebra fit mentio, portendi, non inepta auguratur conjectura. Quæritur itaque, ex sæpius dicto *charactere*, num doctrina de efficaci hominis impii Ministerio, circa aliorum conuersionem, prognata, credenda sit? Quod uel ideo negandum, quia figmentum illud de *charactere indelebili* inquinatissimis, i. e. ultimis Scholasticorum temporibus est adscribendum, docente B. KROMAYER l. c. Quæstio autem, de efficaci hominis impii ministerio, antiquissima, & in Jure nostro Canonico pridem, ex solo DEI verbo, grauissime decisa. Audiamus eam in rem notabile & præclarum FABIANI, Pontificis Rom. Responsum c. 85. C. I Q. I. quod ita se habet: *Significastis insuper, plerosque attendere, multos in ipsis honoribus Ecclesiasticis non congruenter vivere sermonibus, & Sacramentis, quæ per eos populis ministrantur. O miseros homines, qui hos intuendo, Christum obliuiscuntur: qui & multo ante prædixit, ut legi DEI potius obtemperetur, quam imitandi videantur illi, qui ea, quæ dicunt, non faciunt; & traditorem suum tolerans usque in finem, etiam cum cæteris ad evangelizandum misit. Nam Apostoli talem consuetudinem non habuerunt, nec habendam docuerunt. Hoc Pontificis effatum eo majoris æstimandum, quo propius ipse ab Apostolorum æuo abest. Anno siquidem jam a Nato Christo CC LI. in persecutione occisus perhibetur. Deinde nulla alia extrinsecus assumpta demonstratione, sed ipsa Sacra Scriptura, ad probandam suam decisionem, utitur. Quatuor autem solida laudatus Pontifex congerit argumenta, quæ singula paucis ordine suo lustrabimus. Primo loco grauiter redarguit eos, qui, communi hominum more, aliorum potius refor-*

reformationem exoptant, quam tamen a se primum incipere debebant, atque in reliquorum vitiis plusquam lynceis oculis utuntur, in propriis vero, talpæ non ab- similes, id manticæ, quod in tergo est, non vident; ac ita foede admodum Saluatoris monitum, *Matth. VII. 5. ὑποκριτὰ, ἐμβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τῆ ὀφθαλμοῦ σε, καὶ τότε διαβλέψεις ἐμβαλεῖν τὸ κάρφος ἐκ τῆ ὀφθαλμοῦ τῶ ἀδελφοῦ σε*, negligunt. Hac præmissa gravi ἐπαγο- ρώσει, ipsam causæ decisionem aggreditur, & recte pro- uocat ad aliud Saluatoris nostri dictum, quod habetur *Matth. XXIII. 3. Πάντα ἃν ὅσα ἂν ἐπωσιν (οἱ Φαρισαῖοι) ὑμῶν τηρεῖν, τηρεῖτε, καὶ ποιεῖτε κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε* λέγεις γὰρ, καὶ ἐ ποιῶσι. Impii ergo fuerunt Pharisei, quia illorum facta imitari Christus prohibuit; sed efficax nihilominus illorum Ministerium, quia ea, quæ dicunt, in effectum deduci & possunt, & Christus præcep- tit. Frustra sane alias Christus a discipulis suis exe- gisset, quæ tamen, absque ulla ipsorum culpa, effectum carere, jam ante nouisset. Solet hic equidem a neo- tericis quibusdam obuerti, diuersam plane esse Phari- sæorum & hodiernorum Ecclesiæ Ministrorum condi- tionem, illos saltem prælegere solitos fuisse, atque ha- ctenus facile cum effectum discipulos Christi doceri po- tuisse; Verum enimvero hanc sententiam uix suam Exc. VIRVM facturum esse, arbitror, cum ita reuera Ver- bum DEI per impium Ministrum & ejus os, puri instar flu- minis, transiret, & in fertilem ueniret terram, quæ tamen B. AUGUSTINI uerba c. 34. C. I. Q. I. ipse *Iur. Eccl. L. I. Tit. XVI. §. 6.* uellicat. Siue tamen eadem Exc. AUCTO- RIS sit sententia, siue non sit, per dictam exceptionem, quod alias negatur, in totum concedi, rursus arbitror. Nec enim, quod fateor, capio, quomodo, in ordine ad Auditores, diuersi effectus, ex uerbo DEI prædicto, aut me-

memoriter recitato, promanare queant. Sufficit itaque, si etiam hoc modo concedatur, efficax esse impiorum Ministerium. Aliud dubium, speciosum magis, eique argumento, quod Pontifex *l. c.* attulerat, oppido contrarium, ut uideri poterat, afferri solet, ex *Matth. XVI. 12.* ubi Christus Discipulos cauere sibi iubet a doctrina Phariseorum. Sed facilis est responsio. Iussit Saluator *loc. alleg. προσέχεν ἀπὸ τῆς ζύμης, a fermento*, id est, corrupta per uarias traditiones doctrina, *conf. v. 4.* probauit uero, quatenus sedebant in cathedra Moſis, atque doctrinas Prophetarum Moſisque pure proponebant. *Matth. XXIII. 3.* Accedit, quod alibi illud *fermentum* explicetur, non per doctrinam, sed per hypocrisin; *Luc. XII. 1.* Ultimo loco contra nostrum argumentum urgetur, Phariseos in scripturis toties uocari coecos, stultos, sed ab his parum sane sapientiae aut fructus esse expectandum. Verum & hic res est in uado. Ipse enim Saluator, quo sensu stultum uocet, satis explicat *Matth. VII. 26.* ubi ἀνδρὶ φρονιμῷ assimilat eum, qui uerba sua audit & facit; in stultorum uero censum refert, qui audita & cognita non facit. Et, stolidissimum, quis neget, esse, qui nouit, aliis etiam uitae aeternaeque salutis semitam monstrat, ac perſuadet; ipse contra praecipitia, ad aeternam mortem, καὶ λίμνην τῆς πυρὸς καὶ θείας, ὅπερ βασανιθήσεται, ἡμέρας καὶ νυκτὸς, εἰς τῆς αἰῶνας τῶν αἰώνων. *Apos. XX. 10.* ruentia, pronus petit. Turpe sane est Doctori, cum culpa redarguit ipsum; at culpa haec non obstat, quo minus uera & cum effectu dicere & docere possit. Succedit porro aliud Pontificis in *alleg. cap.* argumentum, ab exemplo Iudae proditoris desumptum. Hunc pessimum nebulonem nunquam credidisse, haud obscure asseritur *Jo. VI. 64.* dicitur namque in praesenti

tem-

tempore ὁ μὴ πιστεύων, non credens; & v. 70. pridem ante prodicionem, expresse uocatur διάβολος. Eo non obstante, illum Christus cum reliquis Apostolis, ut prædicaret, misit. *Marth. X. 5. 6. 7.* Cui uero bono id fecit, si inefficax impii est ministerium? Huic exemplum Jonæ, Prophetæ, quem tamen, a nemine, quod quidem sciam, in hunc relatum esse censum, recordor, conjungere, non dubito. Eum non factis pium fuisse, uel inde patet, quod missus ad Niniuitas, DEO obedire noluerit; idque non ideo, quod forte imparem se tanto muneri crederet, aut operam suam frustraneam arbitraretur, sed quod DEVM gratiam delictorum Niniuitis, per suam prædicationem conuertendis, facturum, putaret. Ita enim ipse mentem suam aperit

Jon. IV. 2. הלוֹא־זֶה רְבִירִי עַרְוֹתִי עַל־אַדְמָתִי
עַל־כֵּן קָדַמְתִּי לְבְרוּחַ כִּי יִדְעָתִי כִּי אֶתָּה אֱלֹ

ⲉⲃⲉ &c.annon hoc uerbum meum, adhuc cum essem super terra mea, ideo præueni ad fugiendum, quia noui, quod tu DEVS clemens, & misericors. &c. Duo sane maximopere improbanda, & quæ in uere pio haud facile deprehenderis, hic nobis se offerunt. Primo enim iussa DEI exequi noluit. Audiamus uero Samuelem, quid ille de inobedientia erga DEVM dicat 1. *Sam. XV. 23.* וַתִּפְצֹר הַפֶּצֶר וַתִּרְפֵּי ⲉⲃⲉ וַתִּרְפֵּי וַתִּרְפֵּי וַתִּרְפֵּי
peccatum diuinationis, inobedientia, & τὸ resistere, idolum & imagines. Vbi de uoce diuinationis obiter notamus memorabilem obseruationem ex c. 24. *C. I. Q. I.* quæ ita se habet: nunquam diuinationis in scripturis in bonam partem accipitur; non est augurium in Jacob, nec diuinationis in Israel. &c. Deinde quis non uidet, Jonam admodum impium fuisse, dum propter

B

pter

pter Niniuitarum poenitentiam, & ueniam quinitus
 ipsis concessam, cum DEO expostulat. Vid. *Jon. IV.*
per tot. quo tamen felici potius successu gaudere, gra-
 tesque agere, conueniebat. Diabolorum certe et in-
 uidorum est, ingratos uidere successus hominum, at-
 que intabescere uidendo. Coram Angelis contra & piis
 gaudium est ἐπὶ ἐνὶ ἀμαρτωλῶ μετανοήντι *Luc. XV. 7.* At
 nihilominus per Jonæ, parum pii licet, ministerium effica-
 cissime DEVS operatus est in Niniuitis. Ultimo loco sæ-
 pe laudatus Pontifex ad Apostolorum doctrinas prouo-
 cat. Nec desunt hic plurima argumenta, ex quibus
 potissimum notabile est dictum Pauli *1. Cor. IX. 27.*
 ἀλλ' ὑποπαίζω με τὸ σῶμα, ἕ δὲ λαγωγῶ, μή πως ἄλ-
 λους κηρύξας, αὐτὸς ἀδόκιμος γένομαι. Potest itaque
 quis prædicare, aliosque prædicando saluare, ipse ue-
 ro reprobus esse. Hoc dictum per exemplum aliquod,
 clarius explicatur *Pbil. I. 16.* Vbi Apostolus conqueri-
 tur, quosdam Christum prædicare, ἐξ' ἐριθείας, ut sibi
 afflicto, & in uinculis existenti, grauiorem inuidiam
 commoueant; en maiorem diabolica malitiam! &
 tamen *v. 18.* addit. τί γάρ; *Quid igitur, sc. refert?* πλὴν, αὐ-
 τὰν Χριστὸς, siue προφάσει, zum Schein / siue ἀληθείᾳ,
 uero cordis affectu, παντὶ τρόπῳ, omni modo, prædicatur; sem-
 per nihilominus desuper gaudebo. Sed si inefficax impii est
 ministerium, utique referret, neque Christus utroque
 modo prædicaretur, nec Apostolus idcirco gaudere
 potuisset. Ex iisdem rationibus nonnullorum ex-
 ceptio, dici tamen inuidos illos Christum, ἐξ
 ἀγνώως, non pure, prædicasse, facile refelli potest; præfer-
 tim, cum pateat ex contextu, uocem: ἀγνώως, non ad
 uerbum DEI, prædicatum, sed ad purum cordis affe-
 ctum, esse referendam; cum opponatur τῇ ἀγάπῃ, cha-
 ritati

riati v. 17. His itaque argumentis FABIANVS in *cap. cit.* sententiam suam communivit. Nec desunt alia antiquissimæ hujus decisionis testimonia. Ita AMBROSIVS Augustini Praeceptor quasi, & qui hunc sacro fonte iniciavit c. 83. *C. I. Q. I. officia potius personarum, quam merita, respicere iussit.* Eadem argumenta pluribus in locis repetit AVGVSTINVS c. 58. 78. 79. 88. 89. *inf. C. I. Q. I.* Extat & aliud Papæ NICOLAI, qui uixit Sec. IX. Decretum egregium, & hæctenus deductis per omnia conforme, c. 86. *C. I. Q. I. uerb. Non quales sacerdotes Domini sint, sed quid de Domino loquantur, est uobis magnopere praeuidendum: nec in Vicariis B. Petri Apostoli, uobis est attendendam, qui sint; sed quid pro correctione Ecclesiarum, quid pro salute uestra satagant.* Nec enim illos inferiores dicetis scribis & Phariseis, sedentibus super cathedram Moysis, de quibus Dominus præcepit, dicens: *Quaecumque dixerint uobis, obseruate, & facite &c.* Nihil hæctenus de charactere indelebili. Omnia ex sacra scriptura sunt disputata. Proinde clarissime hinc confici puto, ex ficto illo charactere nullo modo doctrinam nostram, de efficaci hominis impii Ministerio, utpote multo antiquissimam, & Sacrae Scripturae ex assensu consentientem, deduci posse. Imo, si prout Exc. AVCTOR SCHILT. III. L. I. tit. XV. §. 3. in f. autumat, AVGVSTINVS hunc characterem fingendi ansam dedit, sequitur sane, eundem potius ex dicta doctrina, quam hanc ex illo, deriuandum esse. Si hoc, nihil, quod falsitatis doctrinam nostram coarguat, adducitur, siquidem ex uerissimo etiam principio, non recte intellecto, aut applicato, facile conclusiones infelices effingi possunt. Dubito tandem, num serius omnino Exc. AVCTORIS, in hac materia, sit dissensus, cum alibi pro nostra sententia propugnet. Ita enim *Jur. Eccl. L. III. tit. XLII. §. 3. p. 820. Quia uero efficacia baptismi dependet*
B 2
a fide

a fide recipientis c. 54. C. I. Q. I. non dantis, parum refert, qua fide & pietate id peragat Ecclesie Minister, cum Spiritus DEI subministret gratiam baptismi, non baptizans, c. 59. C. I. Q. I. et DEI munus sit, non ministri Ecclesie, c. 25. de Consecr. D. 4. Inde aequè efficax est baptismus, qui per malum, quam qui per bonum ministrum datur. c. 26. 27. 39. 41. 50. de Consecr. D. 4. & paulo post: Nemo de collato baptismi certior esse posset, si huius substantia ab intentione, adeoque etiam a fide in corde latente, ministrantis dependeret, quippe quæ in oculos non incurrit, aut si incurreret, simulata esse ualeret, sed ab actu externo prorsus aliena esse potest. Equidem id non præsumendum esse ajunt, quin potius credendum, baptizantem id reuera intendisse, quod egit. Enimvero, in rebus ad salutem pertinentibus, non insillendum nudis præsumtionibus, sed mediorum certitudo desideratur, quæ certitudo tamen deest, si intentio, uel etiam pietas, baptizantis baptismum constituit. Aut ergo plane nobiscum facit Exc. VIR, aut certe inter administrationem sacramentorum & prædicationem uerbi diuini, differentiam aliquam constituit, ita, ut Ministerium impii quoad priorem efficax agnoscat, sed eidem, quoad posteriorem, efficaciam denegat. Quæ differentia tamen uel ideo captu perquam difficilis foret, cum illud ipsum, per quod Sacramenta in esse suo constituuntur, sit Verbum diuinum, idque a sacerdote prolatum. Hinc AUGUSTINVS c. 54. C. I. Q. I. accedit uerbum ad elementum, & fit sacramentum. Quicquid tamen ejus rei sit, hanc doctrinam, ex genuinis suis principiis, prout in omnibus Juris Canonici materiis fieri debere, supra monuimus, satis deductam, arbitror. Neque uero tantum in Jure Canonico, sed & in omnibus disciplinis aliis, prout earum genius exposcit, eo respiciendum est. Idque si unquam, certe in Jure nostro, obseruari conuenit,

nit, ut hinc in casu, quo DD. a LL. discessum facere tentant, semper his, utpote primis quasi Jurisprudentiæ forensis principiis, palma tribuenda sit. Eandemque observationem tam alias, quam inprimis in lectionibus meis Juridicis, hætenus non sine fructu, quod spero, habitis, commendare soleo. Nec utilitate sua illam destitui, ex disputationibus & examinibus, iisdem subinde conjunctis, sæpius cognoui. Quarum disputationum ad STRUVII *Jurisprud. Rom. Germ. For.* priuatos intra parietes, a me hætenus explicatam, directarum, &, dimidia fere sui parte, jam absolutarum, publicam continuationem quibusdam ex Nobb. Dnn. Auditoribus, laudabili sane instituto, tentare uisum est. Primus itaque, mihi patruelis,

DN. MICH. GOTHOFREDVS
WERNHER,

Dinckelsbühla - Sueuus.

initium faciet, integramque *de ultimis uoluntatibus* materiam, quæ in prælaudati STRUVII *Jurisprudentia* habetur a *Lib. II. Tit. XV. ad Tit. XXIX. inclus.* proximo die Jouis, qui est d. XXII. Jun. publicæ ventilationi submittet. Reliqua uero ejusdem libri capita, prius a me explicanda, eo, quo fors tulerit, ordine, sequentes Domini, quos annorum Academicorum prærogatiua ab inuicem, hoc loco, separat, nimirum

B 3

DN.

DN. JOANNES CAROLVS
VTTERRMANNVS

Viteberga - Saxo.

DN. CHRISTIANVS SCHV-
BARTVS

Viteberga - Saxo.

DN. JOANNES GOTTLOB
PRÆTORIVS

Jütroboga - Saxo.

DN. JOANNES GOTHOFR.
KANNIVS

Ohna - Saxo.

DN. JOANNES CHRISTIANVS
WEIDNERVS

Porta - Misnicus.

DN. JOANNES FRIDERICVS
MICHAELIS

Schlibena - Saxo.

modo

modo, Opponentium more, impugnabunt, modo Respondendo, defendent, diesque, hunc in finem feligendos, peculiari schedula, ex ualuis publicis, qualibet uice, significabunt. Quem conatum egregium, neminique, quod spero, improbandum, si sua presentia promouere & exornare PATRES ACADEMIÆ hujus CONSCRIPTI, reliquique, Illustrissimus, Generosi, Nobilissimique Ciues, dedignati haud fuerint, in id & ipse, & laudati Dnn. Auditores mei, unice incumbemus, ut prioribus debitam reuerentiam, posterioribus autem officia nostra, quouis modo, declaremus. Dabam Vitembergæ
d. XVII. Jun. MDCC XXIV,

I
J
A

Wittenberg, Bss., 1724 L-2

ULB Halle

3

005 359 872

SB

1078

DISPUTATIONES JURIDICAS

AD

G. A. STRUVII

JVRISPRVD.

ROM. GERM. FOR.

IN AUDITORIO JURIDICO

PUBLICAE HABENDAS

INDICAT

EAQUE OCCASIONE

DE

ERE INDELEBILI

ET

DE EFFICACI HOMINIS

STERIO, PERPERAM

LO DEDUCTA

DISSERIT

ER. WERNHER.

TR. DOCTOR.

TEMBERGAE,

VIDVAE GERDESIAE.

